P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G HRINGDI Í GEÐLÆKNINN MINN

„Útskýrðu fyrir mér hvern andskotann þú gerðir við Cincinnati og Wall Street.“

The P&G Saga · 19

Heimilissíminn hringdi og hringdi og enginn svaraði. Ég var einn heima, í sturtu.

Hún rúmaðist innan vikuskammtsins míns – þessarar einu sturtu sem konan mín hafði samþykkt. Hún sagði að of mikill þvottur eyðilegði húð karlmanns, að ég ætti að halda mér rétt svo nógu hreinum.

En sannleikurinn er sá að hún vildi spara á gasreikningnum.

Og hún hélt líka að ef ég þvæði mér ekki myndi ég ekki fara með öðrum konum. Verst að hún vissi ekki að sturturnar í öðrum húsum voru ókeypis. Og án endurgjalds.

Ahahaaahah

Ég komst að símanum, en þá var búið að leggja á.

Skömmu síðar hringdi hann aftur. Í þetta sinn svaraði ég, og það var læknirinn minn – geðlæknirinn minn, háskólaprófessor sem ég hafði ekki hitt í meira en fimm ár – og hann bað um að hitta mig.

Ég lét hann velja daginn og tímann, og af minni hálfu var ég laus strax: ég þáði, sama síðdegi klukkan hálfsex, á stofunni hans.

Ég kom tuttugu mínútum of snemma, gömul regla sem ég erfði frá föður mínum og sem stjórnendur í Landi hinnar rísandi sólar hafa líka tekið upp.

Að koma snemma á fund þýðir að þú hefur þegar gert ráð fyrir hinu óvænta, og það gerir þig áreiðanlegan og öruggan með þig.

Ég sá hann koma út úr herberginu sínu. Biðstofan var full af fólki sem hann átti að taka á móti; hver og einn átti tíma og var með 150 evrur í vasanum, bara til að heyra hvern andskotann hann hefði að segja.

Hann kom til mín og heilsaði mér: „Kæri kollegi, góðan daginn, velkominn, ég átti von á þér.“ Svo sneri hann sér að ritaranum sínum: „Carmen, frestaðu öllum sjúklingunum um að minnsta kosti klukkutíma. Ég er á fundi með kollega mínum.“

Minchia, kollegi. Ég, með 4 í ítölsku í skóla og prófskírteini sem ég fékk fyrir afrek í íþróttum, og fólk heldur að ég sé læknir. Hvern andskotann er hann að gera – er hann genginn af göflunum?

Við fórum inn á skrifstofuna hans og hann lét mig setjast í litla setustofuhornið, einn hægindastól við hliðina á öðrum. Það var í fyrsta sinn fyrir mig; ég hafði alltaf hitt hann sem sjúklingur. Það hlaut eitthvað stórt að vera á seyði, en ég gat ekki áttað mig á hvað.

„Kæri Ferdinando, leyfðu mér að tala fyrst, eins lengi og ég vil, og svo gef ég þér fimm mínúturnar þínar.“ Ahahahahha

„Ég hef þekkt þig síðan 2009, þegar þú komst fyrst til mín í fylgd læknis, vinar okkar sem nú er látinn, og ég hef aldrei rukkað þig.“

„Ég staðfesti það, prófessor.“

„Þegiðu, andskotinn hafi það, það er nógu erfitt fyrir mig að tala við þig, því hér höfum við öll skilið eitt um þig, án Jungs og heimspekinga heimsins: þú ert bara einhver sem enginn býst við að sé til – og í staðinn ertu hér, í borginni minni, að láta heiminn snúast um höfuð sér.“

„Ég skal vera stuttorður: útskýrðu fyrir mér hvern andskotann þú gerðir við Cincinnati og Wall Street. Er það mögulegt að ég geti ekki skilið þig eftir einan í eina mínútu?“

Ahahahahah

„Og svo er það ég – sjötíu og átta ára, háskólaprófessor, landsformaður Félags ítalskra geðlækna, tvö hundruð ritverk – og ég skil ekki hvernig þér tókst að brjótast í gegnum vefinn.

„Allir sem ég þekki í Ameríku hringdu í mig. Þeir vildu vita hvort greiningin þín á geðhvarfasýki væri raunveruleg, og ég staðfesti hana – en við vitum báðir að ef ég hefði ekki gert það hefðu þeir tekið af þér lífeyrinn þinn upp á 351 evru á mánuði.

„Segðu mér nú hvað þú hefur verið að bralla. En fyrst verð ég að spyrja: tekurðu einhver lyf, og hvað tekurðu?“

„Engin lyf í fimm ár. Bara eitt gildi utan marka í blóðprufunum mínum, en ekkert til að hafa áhyggjur af.“

„Það er ég sem ákveð hvort það sé áhyggjuefni. Hvaða gildi?“

„Testósterón í 1.400…“

Hann leit á mig og svaraði: „*Minchia*, og hvernig gerðist það?“

„Þetta er allt nágrannakonunni minni að kenna. Hún er með ævintýralegan afturenda. Ég sé hana og allt rís.“

„Hættu þessu fíflagangi. Verum alvarlegir.

„Segðu mér hvern andskotann þú gerðir.“

„Ég gerði það sem þú kenndir mér, en án prófgráðu, án sérnáms, án þess að læra, án ritara.“

„Hvað þýðir það? Ég skil ekki.“

„Ég rannsakaði mannlega hegðun, klæddi mig upp sem höfund og skrifaði það niður – svo enginn getur sagt að ég hafi stundað lækningar án leyfis, án þess að vera skráður, án þess að skrifa lyfseðla eða gefa út greiningar.

„Og viðskiptavinina mína fann ég á vefnum. En þar sem ég get ekki gefið út reikninga kaus ég að selja ekkert strax. Ég geri það seinna, með allri kjarnastarfseminni, til eins aðila – ef hann samþykkir að falla í merkingargildruna.

„Það er allt og sumt.“

„Ég hef bara eina spurningu handa þér.

„Af hverju að skilja ítölskuna eftir utan tungumálanna?“

„Ítalía er staður þar sem þú getur eytt fimmtán daga fríi og borðað vel, en svo verðurðu að fara. Annars, um leið og fólk fer að fá áhuga á þér, hefur það ósanngjarnar árásir, verður forvitið og jafnvel illgjarnt, rægir þig og kærir þig.

„Og mannkynssagan kennir okkur að þetta land hefur aldrei viðurkennt snillinga sína – og byrjum á þér, án þess að leita lengra. Ef þú hefðir fæðst í Ameríku hefðirðu átt annað líf í dag. Aðeins þegar þú kemur heim með viðurkenningu frá útlöndum er tekið mark á þér – og jafnvel þá með tortryggni.

„Og eftir átján sakamál lærði ég það sjálfur, og ég þarf ekki að biðja neinn um leyfi.“

Ég stóð upp úr hægindastólnum, leit á úrið mitt og sagði: „Ég á enn eina mínútu eftir til að segja þér dálítið.

„Prófessor, takk – og ég elska þig.“

Þinn Ferdinando